

Martorii

Nicu Hăloiu

Martorii

...

Cu răbdare țese mintea o rețea de gânduri deasă,
Care fulgeră prin spații străbătând tot universul,
Să își facă-n veșnicie precum păianjenul o plasă,
Și se-ntorc goale de mine, să-mi trezească interesul!

...

Gândurile zboară-ntr-una, făcând să par un călător
Și ca florile ce umplu tâmpla crudă-a primăverii,
De mine gândurile-s pline și mă așteaptă-n viitor,
Să mă dezvăluie cu totul Supremului Judecător,
În caz că mă voi ascunde printre umbrele tăcerii!

...

Din atâtea mii de gânduri, unele duc spre lumină
Spre spații nemaivăzute, unde n-aș putea ajunge,
Și, precum mărgăritarul crescut în colțul din grădină,
Se preschimbă toate-n lacrimi și în mine se vor strânge!

...

Iar din lacrimile-acestea ce mi-au fost odată gânduri,
Se nasc în mine alte gânduri ce fulgeră prin univers,
Care se întorc la mine să le-nșir pe toate-n rânduri,
Încropind apoi poeme, punând lacrimile-n vers!

...

Și poate când voi fi "naintea Judecătorului Suprem,
Iar gândurile mele toate vor sta cu mine față-n față,
Ele nu vor povesti ce-am gândit în biata-mi viață,
Ci înșirându-se pe rânduri, vor întrupa un mic poem!